

پلی صحبت غلامحسین ذوالقدری
دبیر باشگاه سته ورزش و سوربی تیم ملی تکواندو

اصلي ترين مشكل ورزش مدلس، مدیریت غیر فوهلی است

تهیه و تدوین: سربه محمدنژاد
عکس: غلامرضا بهرامی

غلامحسین ذوالقدری دبیر بازنشسته ورزش و از مربیان بنام کشور در رشته ورزش تکواندو است. وی متولد سال ۱۳۳۹ در تهران، دارای مدرک کارشناسی در رشته تربیت بدنی و درجهی دان هفت تکواندو می باشد.

ذوالقدری علاوه بر تدریس درس ورزش در مدارس تهران، سالها در مقام مربی تکواندو توانسته است، صدها قهرمان در این رشته ورزشی تقدیم کشورمان کند. او به مدت ۱۸ سال سرمربی تیم ملی بزرگسالان تکواندوی جمهوری اسلامی ایران بود و در این مدت موفق شد مدال طلای المپیک آتن و بیش از ۱۲۰ مدال طلا، نقره و برنز مسابقات بازی های جهانی و آسیایی را برای کشور خود به ارمغان آورد.

وی اکنون مدیر فنی تیم های ملی تکواندوی جمهوری اسلامی ایران است. این مربی، مدارس کشور را بهترین مکان استعدادیابی برای ورزش کشور می داند که متأسفانه به دلیل نبود مدیریت حرفه ای، نتوانسته ایم از آنها بهره مند شویم. او بزرگ ترین مشکل ورزش کشور و ورزش مدارس را حاکم نبودن مدیریت حرفه ای در این بخش ها ذکر می کند و معتقد است که اگر مدیریت حرفه ای بر ورزش حاکم شود، بسیاری از مشکلات امروز ورزش کشور حل می شود و ایران جایگاه واقعی خود را در آسیا و جهان به سرعت باز می یابد. در گفت و گویی که متن آن را می خوانید با دیدگاه ها و حرف های آقای ذوالقدری بیشتر آشنا می شویم.

● ابتدا خودتان را معرفی کنید و بفرمایید در کجا متولد شده اید و اصالتاً اهل کجا هستید؟

○ غلامحسین ذوالقدری هستم. روز پنجم شهریور سال ۱۳۳۹ در تهران به دنیا آمدم ولی اصالتاً اهل قریه ی سهرورد زنجان هستم؛ همان جایی که شیخ شهاب الدین سهروردی به دنیا آمد. تحصیلاتم را در تهران به پایان رساندم.

● مدرک دیپلم خود را از کدام مدرسه گرفته اید؟

○ از هنرستان شاهد تهران.

● بعد از گرفتن دیپلم وارد دانشگاه شدید؟

○ بله، در رشته تربیت بدنی ادامه تحصیل دادم.

● در کدام دانشگاه؟

○ من در خارج از کشور، در تاجیکستان، ادامه تحصیل دادم و لیسانس تربیت بدنی گرفتم.

● از چه سالی وارد آموزش و پرورش شدید؟

○ از سال ۱۳۶۰ به عنوان دبیر حق‌التدریس در آموزش و پرورش مشغول به کار و دبیر ورزش شدم و کارم را در مدارس مختلف منطقه‌ی ۱۰ آموزش و پرورش تهران شروع کردم. مدتی هم در آموزش و پرورش منطقه‌ی ۵ شهر تهران بودم. از سال ۱۳۵۴ نیز به رشته‌ی ورزشی تکواندو علاقه‌مند شدم و از همان سال کار ورزش را به‌طور جدی آغاز کردم.

● تاکنون به غیر از معلم ورزش چه مسئولیت‌های ورزشی داشته‌اید؟

○ من از سال ۱۳۶۱ به مربی‌گری پرداختم، طی دوره‌های قهرمانی کشور که در سال‌های ۶۶ و ۶۷ برگزار شد، در باشگاه‌های مختلف تهران مربی‌گری کردم و شاگردان زیادی را برای تیم‌های ملی کشورمان تربیت نمودم تا این‌که در سال ۱۳۶۹ سکان تیم ملی تکواندو به من سپرده شد و به عنوان سرمربی تیم ملی در خدمت تیم ملی بزرگسالان کشور بودم که تا سال ۱۳۸۷ ادامه داشته است.

● اشاره کردید که از سال ۱۳۶۹ تا ۱۳۸۷، (حدود ۱۸ سال) سرمربی تیم ملی بزرگسالان تکواندوی جمهوری اسلامی ایران بودید؟ در این مدت چه دستاوردهایی داشتید؟

○ در این مدت، در ۵ دوره مسابقات جام جهانی، چهار دوره قهرمانی آسیا، سه دوره مسابقات بازی‌های آسیایی و نیز المپیک‌های ۱۹۹۲ بارسلون، ۲۰۰۰ سیدنی، ۲۰۰۴ آتن و ۲۰۰۸ پکن شرکت کردیم، و به لطف پروردگار با هدایت‌هایی که برای تیم داشتیم، بهترین مدال‌ها را به دست آوردیم که شامل طلای المپیک آتن و بیش از ۱۲۰ مدال طلا، نقره و برنز مسابقات جهانی و المپیک، آسیایی و بین‌المللی بود.

● مسئولیت فعلی شما چیست؟

○ مدیر فنی تیم‌های ملی تکواندو، که شامل تیم ملی نوجوانان، بزرگسالان، تیم ملی امید و بانوان کشور می‌شود.

● چه طور شد به ورزش علاقه‌مند شدید؟

○ من از دوره‌ی نوجوانی به ورزش علاقه‌مند شدم و از همان ابتدا به‌طور جدی، ورزش را دنبال کردم. اصلاً ورزش و تربیت‌بدنی که در واقع تربیت روح و روان هم هست، می‌تواند عامل مهمی برای جذب افراد به آن باشد. این نکته‌ی مهمی است. ما معلم‌های ورزش لایقی در سطح کشور داریم که این‌ها غالباً مشوق‌های ارزشمندی برای ورزش هستند، مثلاً آقای خوئینی که در رشته‌ی والیبال بودند و داور بین‌المللی هم هستند و بیشتر در منطقه‌ی ۱۰ حضور دارند، مشوق خوبی برای گرایش خود ما به ورزش بودند.

● چگونه به ورزش تکواندو علاقه‌مند شدید؟

○ قبل از انتخاب رشته‌ی تکواندو، به چندین باشگاه و سراغ چند رشته‌ی رزمی دیگر رفتم تا بتوانم یک مربی خوب و یک رشته‌ی ورزشی خوب که دارای سازمان جهانی باشد، پیدا کنم و تکواندو را انتخاب کردم. چون دیدم تکواندو یک ورزش کره‌ای است که دارای فدراسیون جهانی و بیش از ۱۴۰ عضو جهانی است. روزی که من رشته‌ی تکواندو را انتخاب کردم با توجه به علاقه‌ای که به ورزش‌های رزمی پیدا کردم، با استاد سلیمان علی نسب که در حال حاضر یکی

از پیش‌کسوتان و مربیان تراز اول تیم ملی کشورمان است، کار را شروع و تکواندو را زیر نظر ایشان آغاز کردم. استاد علی نسب یکی از مربیان بسیار دلسوز بود و شاگردان زیادی تربیت کرد. ما نزد ایشان تکواندو را آغاز کردیم، نه تنها تکواندو، بلکه بعضاً رشته‌های ورزشی دیگر مانند فوتسال، والیبال و تنیس روی میز و حتی شطرنج را هم دنبال کردیم.

رشته‌ی تکواندو هم از لحاظ تحصیلی و هم از لحاظ حرفه‌ای فعال است و همین باعث شد که نظر من را به خود جلب کند. زمانی که معلم ورزش بودم، صبح‌ها به مدرسه می‌رفتم و بعد از ظهرها به صورت حق‌التدریس به عنوان دبیر ورزش کار می‌کردم و بعد از آن به کلاس‌های ورزشی‌ام می‌رسیدم. در واقع سال‌هایی که معلم بودم مربی ورزش نیز بودم. از صبح لباس می‌پوشیدم تا غروب که برمی‌گشتم، یعنی از مدرسه به باشگاه و از باشگاه به باشگاهی دیگر و نهایتاً منزل. سرانجام توانستم درجات مربی‌گری و دوره‌های مربی‌گری، داوری و داوری بین‌المللی را طی کنم. من در حال حاضر دارای حکم مربی‌گری بین‌المللی هستم و در رشته‌ی تکواندو دان ۷ را دارم، که جزو درجه‌ی بین‌المللی و درجه‌ی داوری ممتاز است.

● حکم دان ۷ چیست؟

○ درجات تکواندو با کمربند سفید آغاز می‌شود و به کمربند مشکی می‌رسد، امتیاز کمربند مشکی دان یک است. بعد از دان یک باید دو سال فعالیت داشته باشیم تا به دان دو برسیم. برای رفتن از دان دو به دان سه نیز دو سال فعالیت لازم است. رفتن از دان سه به دان چهار، سه سال و از دان چهار به پنج، ۴ سال فعالیت اجباری است. هم‌چنین از دان پنج به شش، ۵ سال و از دان شش به هفت باید ۷ سال فعالیت حرفه‌ای داشت، که حدوداً ۲۰ سال طول می‌کشد. ما در ایران فقط یک نفر را داریم که دارای دان هشت است و آن **استاد یار آذرباد** هستند. چند نفری هم مثل خودم دان هفت دارند. ما یک نسل از پیش‌کسوتان تکواندو پایین‌تر هستیم و کسانی هستیم که تکواندو را در ایران بنیان گذاشتیم.

● سابقه‌ی کاری شما در آموزش و پرورش به چه صورت است؟

○ من از سال ۱۳۷۸ به مدت ۹ سال، به عنوان مأمور خدمت، در کمیته‌ی ملی المپیک و فدراسیون تکواندو بوم و بالاخره با استفاده از قانون دوران پیش از موعد بازنشستگی با احتساب ۲۵ سال سابقه‌ی کار خود را بازنشسته کردم. پس در حال حاضر بازنشسته‌ی آموزش و پرورش هستم.

● تعریف شما به عنوان یک دبیر ورزش، از تکواندو چیست؟

○ همان‌طور که گفتم تکواندو یکی از ورزش‌های رزمی است و بنیان‌گذار آن، کشور کره است. این رشته را کره‌ای‌ها در دنیا گسترش دادند و در حال حاضر دارای فدراسیون جهانی است و بیش از ۱۴۰ کشور عضو آن هستند. اتحادیه‌های آسیایی، اروپایی، آفریقایی و آمریکایی در حال حاضر در تکواندو فعال‌اند. اساس و بنیان تکواندو براساس تواضع و فروتنی و گذشت، تقویت روح برای حمایت از دیگران و کنار این‌ها تقویت جسم برای دفاع از خود می‌باشد. لغات استفاده شده در تکواندو اکثراً کره‌ای است. این رشته‌ی ورزشی بیش

در المپیک‌های بعدی نیز داشته باشیم. ضمناً مربیان ما هم باید از تأمین اجتماعی کامل برخوردار باشند. چرا که اصولاً رسیدگی به امور ورزشکار بسیار لازم و ضروری است.

● چگونه می‌توان رشته‌ی تکواندو را در مدارس کشور توسعه داد و معلمان و مربیان خوبی برای این رشته ورزشی تربیت کرد؟

○ بیش از ۱۵ سال پیش به من پیشنهاد شد که «انجمن تکواندوی مدارس کشور» را بنیان‌گذاری کنم که سرانجام به این کار اقدام و انجمن تکواندو را بنیان گذاشتم و خودم به عنوان اولین مسئول انجمن شهر تهران این وظیفه را به عهده گرفتم و به دنبال آن اولین دوره‌ی مسابقات آموزشگاه‌های کشور را در تهران برگزار کردیم که بیش از ۳۰۰ شرکت‌کننده داشت، بعد از آن هم مسابقات قهرمانی آموزشگاه‌های کشور را با کمک آقای مرتضی کریمی، که ایشان نیز معلم ورزش هستند، برگزار کردیم. در واقع در حال حاضر یکی از انجمن‌های فعال ورزشی در آموزشگاه‌ها و مدارس، انجمن تکواندو است که مسابقات کشوری را به صورت منظم برگزار می‌کند. ما حتی در مسابقات برون مرزی نیز شرکت کردیم. من فکر کنم اگر در مدارس آمار بگیریم، احتمالاً مدرسه‌ای وجود نداشته باشد که تکواندوکار در آن نباشد؛ بخصوص در دانشگاه‌ها؛ مثلاً ما الان در دانشگاه آزاد تکواندوکار داریم. در تربیت‌بدنی آموزش عالی یکی از تیم‌های مقتدر که همواره در مسابقات المپیک دانشجویی مدال کسب می‌کند، تیم تکواندو است. خلاصه این که تکواندو توانسته جایگاه خودش را در جامعه‌ی جوان ما باز کند.

● نظرتان درباره‌ی ساعت آموزش ورزش در مدارس چیست؟

○ در فرانسه ۳۰ درصد وقت مدارس به ورزش اختصاص دارد، اما در ایران فقط هفته‌ای ۲ ساعت ورزش در برنامه‌ی مدارس است. اگر ورزش را در حد همین مثال ساده که می‌گویند «عقل سالم

در بدن سالم است» ببینیم، به این نتیجه می‌رسیم که نیاز به ساعات بیشتری داریم. چون ساعات فعلی برای پروراندن یا صیقل دادن روح یک ورزشکار یا جوان و آماده ساختن او برای تربیت، بسیار کم است. از همین ساعت محدود هم استفاده‌ی بهینه نمی‌کنیم. ولی، همان‌طور که گفتم، اگر تفکر حرفه‌ای وجود داشته باشد و ما به صورت همگانی به ورزش مدارس نگاه کنیم، مشکل برطرف می‌شود. ورزش همگانی هم رفتن به پارک و دویدن نیست. بلکه چیزی است که باید از مدارس شروع شود و نهایت آن قهرمانی باشد. افغانستان قبل از این که ما

از ۳۰ سال در ایران قدمت دارد. از سال ۱۳۵۱ در ارتش ایران شروع شد. در آن زمان تنها نیروهای مسلح و مخصوص توسط کراهی‌ها آموزش می‌دیدند. تکواندو از سال ۲۰۰۰ به طور رسمی در مسابقات المپیک پذیرفته شد. و در ایران هم در سه رویداد رسمی مسابقات تکواندو وارد شده و توانسته مدال بیاورد. در واقع ایران از سال ۱۹۹۶ تاکنون نایب قهرمان مسابقات جهانی و آسیایی است. ایران حتی در سال ۲۰۰۰ در لیون فرانسه توانست عنوان قهرمانی جام جهانی را به دست بیاورد و به غیر از ایران تنها کره‌ی جنوبی، بنیان‌گذار این رشته، عنوان قهرمانی را دارد. ایران تنها کشوری است که با سرمایه‌گذاری خوب و علاقه‌مندان زیادی که دارد و مدیریتی خوبی که بر روی این رشته اعمال شده، توانسته است در المپیک، جهان و آسیا دارای سکو باشد.

● در حال حاضر، این رشته ورزشی در ایران با چه مشکلاتی روبه‌رو است؟

○ بعد از المپیک ۲۰۰۰ سیدنی که هادی ساعی توانست مدال برنز المپیک را بگیرد و بعد از آن در سال ۲۰۰۴ آتن که ساعی مدال طلا و تیموری مدال برنز را کسب کردند و اخیراً هم که مدال طلا در المپیک گرفتیم، علاقه‌مندان بیشتری به تکواندو روی آوردند به طوری که در حال حاضر، ما از لحاظ سخت‌افزاری و نرم‌افزاری، امکانات لازم را برای پوشش دادن به این سیل عظیم علاقه‌مندان نداریم. یکی از مشکلات تکواندو در کشورمان این است که مکان استاندارد لازم را، به نسبت تعداد و سرانه‌ی علاقه‌مندان، ندارد. شما اگر به یکی از باشگاه‌ها بروید، خواهید دید که سالن مملو از علاقه‌مندانی است که در حال تمرین‌اند در حالی که سالن گنجایش آن‌ها را به طور استاندارد، ندارد. این مشکل عمرانی تکواندو است.

اما مشکل عمده این است که ما نیاز به سرمایه‌گذاری و حمایت بیشتری داریم و این وظیفه‌ی سازمان تربیت‌بدنی و کمیته ملی المپیک است که بیشتر به این امر بپردازند. ما باید توجه داشته

باشیم که در ایران تنها رشته‌هایی که توانسته‌اند به المپیک راه پیدا کنند و مدال بیاورند، وزنه‌برداری و کشتی و تکواندو است. در آخرین رویداد شاهد بودید که در المپیک ۲۰۰۸ پکن، وزنه‌برداری ما موفق به کسب مدال نشد و فقط کشتی یک مدال برنز و تکواندو مدال طلا را کسب کرد. به نظر من بخش خصوصی باید وارد شود و جوانان علاقه‌مند به این رشته را تحت پوشش خود قرار دهد و سرمایه‌گذاری مضاعف در این رشته انجام شود تا این افتخار و اقتدار را

○ معلم ورزش باید خصوصیات اخلاقی یک انسان الگو را داشته باشد. دبیرهای ورزش بیشتر زیر ذره بین شاگردانشان قرار می گیرند. معلم ورزش رفتاری حرفه‌ای و عملی دارد که بسیار مورد توجه محصل است و معلم باید این را بداند که بیش از معلم‌های دیگر طرفدار دارد و همین دوست داشتن و علاقه‌مندی باعث شده که مربیان ورزش برای دانش‌آموزان مثل قهرمان باشند. شخصیت و رفتارهای یک معلم از لحاظ اخلاقی بسیار مورد توجه است. معلم ورزش از نظر علمی نیاز به داشتن اطلاعات کافی دارد. هیچ قهرمانی بالای سکو نمی‌رود جز با بهره‌گیری از علم. معلمانی که علاقه به تربیت قشر عظیم جوان دارد باید دارای اطلاعات کافی علمی باشند و اطلاعات خود را در حد ورزش قهرمانی به روز کنند تا بتوانند قهرمانان را کشف کنند و پرورش دهند.

● **به نظر شما نقش تربیتی ورزش چیست؟ «خیلی‌ها معتقدند که ورزش یک وسیله‌ی بسیار مناسب جهت تربیت بچه‌ها است اما این امر در آموزش و پرورش مورد غفلت قرار گرفته است.» نظر شما در این مورد چیست؟**

○ امروزه در دنیا به بازی جوانمردانه توجه زیادی می‌شود، و این یعنی تربیت و رفتار نیک. برای این که تربیت مناسب داشته باشیم، باید از بالا به پایین رفتار تربیت شده و مناسب را گسترش دهیم. امروزه در همه‌ی اردوهای ورزشی ورزشکاران در حال تمرین‌های سخت هستند و بیشتر از کارگری که کنار تنور کار می‌کند زحمت می‌کشند؛ حال اگر تربیت درست در کار نباشد نتیجه‌ی این تلاش‌ها و زحمات طاقت‌فرسا را نمی‌بینیم. در اثر تربیت است که ورزشکار می‌داند باید به موقع سر تمرین حضور پیدا کند، به داور احترام بگذارد، مطیع باشد و در کل با هم گروهی‌هایش هماهنگ باشد. این‌ها تربیت‌هایی است که در رده‌ی ملی و بالاتر به ورزشکار آموزش داده می‌شود که نیاز است در مدارس و در زنگ‌های ورزش هم آموزش داده شود.

مدال طلای المپیک ۲۰۰۸ پکن را بگیریم، با ما برابر بود. در المپیک ۲۰۰۸ پکن، ایران و افغانستان هر دو یک برنز داشتند یعنی ما که یک کشور ۷۰ میلیونی و مقتدر آسیا در ورزش بودیم با افغانستان از نظر گرفتن امتیاز برابر شدیم، تا این که بالاخره در روز آخر با یک مدال طلای هادی ساعی از افغانستان جلو زدیم. این یک فاجعه برای کشور است که ریشه‌ی آن به ورزش مدارس کشور برمی‌گردد. ما می‌توانیم رشد کنیم و بهتر از این باشیم به شرطی که ورزش را از مدارس ابتدایی کشور آغاز کنیم.

● **اشاره کردید که زیرساخت ورزش قهرمانی، ورزش همگانی است و ورزش همگانی هم باید از آموزش و پرورش شروع شود، ولی ما عملاً می‌بینیم که ورزش مدارس چنین جایگاهی ندارد. چرا؟**

○ همان‌طور که عرض کردم تفکرانی که بر ورزش مدارس حاکم بوده به صورت حرفه‌ای نبوده است. در دوره‌ی دارالفنون، مدارس کشور در ورزش بسیار فعال بودند و با همان ظرفیت‌هایی که داشتند ورزش را به اوج قهرمانی رساندند. اکنون هم اگر بخواهیم به جایی برسیم، باید بودجه‌ی کافی در اختیار مدارس برای ورزش قرار دهند، باید به دبیر ورزش بیشتر بها داده شود، چون وقتی به دبیر ورزش بیشتر بها داده شود، او هم به ورزش توجه بیشتری می‌کند و در این صورت شاگرد نیز به ورزش بیشتر اهمیت می‌دهد.

● **آیا ما معلمان ورزش مناسب و کافی در مدارس داریم؟**

○ من الان اطلاع خاصی ندارم. اما در سالیان گذشته شاهد بودم که شدیداً دچار کمبود معلم ورزش بودیم. حتی بعضاً شاهد بودیم کسی را که از کلاس جا

معلمان ورزش باید دارای اطلاعات کافی علمی باشند و اطلاعات خود را در حد ورزش قهرمانی به روز کنند تا بتوانند قهرمانان را کشف کنند و پرورش دهند

می‌ماند به معلمی ورزش مشغول می‌کردند. در بعضی مواقع در نبود دبیر ورزش، معاون و مدیر و حتی دفتردار مدرسه به عنوان مربی ورزش، کلاس را اداره می‌کردند. در گذشته این چنین بود، اما امیدوارم در حال حاضر کسانی که امور ورزشی را به عهده دارند، دارای تحصیلات ورزشی و فارغ‌التحصیل رشته‌ی تربیت بدنی باشند.

● **نظر شما در مورد محتوای آموزشی درس تربیت بدنی چیست؟**

○ در حال حاضر جزوه‌هایی توسط مربی‌های ورزش تکثیر می‌شود، اما فکر نمی‌کنم کتابی در رابطه با ورزش داشته باشیم.

معلمانی نیز هستند که به طور استثنائی به ورزش می‌پردازند اما این امر به طور همگانی نیست و کم دیده شده در مدارس کشور که همه‌ی معلمان دارای چنین انگیزه‌هایی باشند.

● **یک معلم خوب ورزش دارای چه ویژگی‌هایی است؟**

● یکی از مشکلات ورزش مدارس نبود فضای کافی و مناسب است چه طور می توان از فضاهای بیرون از مدارس استفاده کرد؟

○ اکثر باشگاه‌های خصوصی حاضرند. طی قراردادهایی، سالن‌های ورزشی خود را در اختیار مدارس قرار دهند، به نظر من حتی فضاهای ورزشی ادارات دولتی و سازمان تربیت بدنی هم می‌تواند در اختیار ورزش مدارس کشور قرار بگیرد.

● جایگاه ورزش تکواندو در بین بانوان ایرانی چگونه است؟

○ از همان ابتدای تکواندو، بانوان ایرانی نیز شرکت داشتند، بعد از انقلاب هم از وقتی که حضور با شئون‌ات اسلامی در مسابقات بین‌المللی مجاز شد، بانوان توانستند به این رشته روی آورند.

در مسابقات آسیایی اولین بانویی که توانست سهمیه‌ی حضور در مسابقات را کسب کند خانم سارا خوش جمال فکری بود که مدال نیز گرفت. در آخرین مسابقاتی هم که در اردن برگزار شد تیم ملی نوجوانان بانوان قهرمان آسیا شد و کاروان اعزامی به مسابقات آسیایی دو مدال کسب کرد. به‌طور کلی بانوان در تکواندو رشد تدریجی بسیار خوبی داشته‌اند.

● بعد از انقلاب چند سال فعالیت خانم‌ها در این رشته ورزشی متوقف شد؟

○ حدود ۱۵ سال. اما قبل از این هم حضور نداشتند. اما بعد از انقلاب

رشته‌ی تکواندو از سال ۱۳۵۱ در ایران آغاز شده است که در آن زمان تنها نیروهای مسلح و مخصوص، توسط کوه‌ای‌ها آموزش می‌دیدند

نیز مدتی طول کشید تا تیم بانوان فعال شد. در واقع در حال حاضر هم تیم تکواندوی بانوان خوبی داریم و هم تیم تکواندوی آقایان.

● برای بالا بردن سطح ورزش حرفه‌ای چه کار باید کرد؟

○ اگر ورزش کشور را به صورت یک کلاس ببینیم و ورزش‌های مختلف را شاگردهای آن کلاس در نظر بگیریم در حال حاضر تکواندو، کشتی و وزنه‌برداری شاگردان ممتاز این کلاس هستند، چون به المپیک راه پیدا کرده‌اند و مدال می‌آورند. این کلاس ما فعلاً در همین حد گنجایش دارد، حالا برای این که گنجایش را بیشتر کنیم نیاز داریم ابزارها و امکانات لازم را تهیه کنیم که در دوره‌ی آقای علی آبادی به این مسئله توجه بسیاری شد ولی در مقابل از ورزش قهرمانی غافل شدیم.

● چطور می‌شود بین آموزش و پرورش و تربیت بدنی پل ارتباطی مناسبی ایجاد کرد؟

○ این تفکر از دیرباز نیز بوده است، اما سلیقه‌های شخصی مانع اتصال این پل شده و همان تفکرات غیر حرفه‌ای عامل عدم ارتباط هستند. در حال حاضر ورزش مدارس خود را از ورزش قهرمانی جدا می‌داند و هیچ سهمی برای خود قائل نیست. من با توجه به سابقه‌ای که داشتم و دارم کم‌تر مربی یا سرمربی می‌شناسم که آموزشگاه‌ها را در موفقیت خود سهیم بدانند، اگر چه بوده‌اند معلمانی که ورزشکاران را به سوی سکوی قهرمانی هدایت کردند؛ به هر حال این موضوع اما همه‌گیر نیست و من اعتقاد دارم باید ورزش مدارس ما به جایی برسد که قهرمانان خودشان مدیون مدارس بدانند.

● معلم‌ها چگونه می‌توانند انگیزه‌ی ورزشی دانش‌آموزان را بالا ببرند؟

○ یکی از راه‌های ایجاد انگیزه که مهم‌ترین راه نیز هست عامل رقابت است. رقابت آموزشی و درون کلاسی بسیار مؤثر است.

● آیا به نظر شما یک معلم ورزش به بهانه‌ی این که فضای مناسب ندارد و یا با کمبود است مواجه است می‌تواند از خود سلب مسئولیت کند؟

○ نه. به نظر من یک معلم خوب باید از حداقل امکانات استفاده‌ی بهینه داشته باشد و در حد همان امکانات خودش سرویس دهی کند.

● خودتان در ۱۸ سالی که دبیر بودید وقتی با کمبود امکانات مواجه می‌شدند چه راهی را پیش می‌گرفتید؟

○ چون در حین دبیری ورزش، مربی نیز بودم، از صبح که در کلاس حاضر می‌شدیم چون دیدگاه حرفه‌ای داشتم و معلمی بودم که خودم هم ورزش می‌کردم و به شخصه به رقابت علاقه داشتم و ورزشکاران را نیز به رقابت در هر رشته‌ای تشویق می‌کردم. خوشبختانه من در مدارس خدمت کردم که امکانات را در حد لزوم داشتند. مثل مدرسه‌ی راهنمایی صدرایی و دبیرستان خضری.

● بخشی از موفقیت‌هایتان را که حاصل دبیر ورزش بودن خود می‌دانید نام ببرید.

○ یکی این که تیم‌هایی که ما در منطقه‌ی ۱۰ تشکیل می‌دادیم و در مسابقات قهرمانی شهر تهران شرکت می‌کردند سکو نشین بودند. در واقع ما عنوان داشتیم. خودم از وقتی که به عنوان مسئول انجمن

تکواندو شهر تهران انتخاب شدم در کلبه‌ی دوره‌ها تیم ما قهرمان بود. و در رشته‌ی تخصصی خودم، علاقه‌مندان زیادی را جذب کردم که در آموزشگاه‌ها نتیجه گرفتند از آن جمله‌اند آقایان بهزاد خداداد، امید غلامزاده، محمد باقرزاده از مدارس و آموزشگاه‌ها استعدادیابی شدند و پرورش یافتند و در حال حاضر هم از قهرمانان کشور هستند.

● **چند خاطره از دورانی که دبیر ورزش بودید، تعریف کنید.**
 ○ من با بچه‌ها فوتبال بازی می‌کردم. در رقابت‌های تیمی شرکت می‌کردم. جمع‌ها با دانش‌آموزان به کوه می‌رفتیم. علاقه‌مندان را به سوی باشگاه‌ها می‌کشاندم و در رقابت‌هایی که در سطح کشور و شهر تهران برگزار می‌شد و بسیار پرهیجان بود حضور داشتم.

● **خوش‌ترین دوره‌ی دبیری شما کدام دوره بود؟**
 ○ اولین دوره‌ی برگزاری مسابقات تکواندو در انجمن مدارس شهر تهران که بیش از ۳۰۰ شرکت‌کننده در رقابت‌ها حضور پیدا کردند، از خوش‌ترین دوره‌های دبیری من بود.

● **بزرگترین آرزوی شما چیست؟**
 ○ سلامتی جامعه‌ی جوان کشور. حافظ می‌گویم:

مزرع سبز فلک دیدم و داس مه نو
 یادم از کشته‌ی خویش آمدم و هنگام درو
 امیدوارم درو خوبی داشته باشیم.

● **چه انتظاری از مسئولان دارید؟**
 ○ مسئولان درس ورزش، معلمان ورزش و ورزشکاران را جدی‌تر بگیرند و به صورت حرفه‌ای‌تر به آن بپردازند. از همکاران عزیز تقاضا دارم که خودشان و مقامشان را جدی بگیرند. چون مقام معلمی دارای ارزش است و اطلاعات علمی و عمومی ورزشی را افزایش دهند.
 ● **از محبت شما سپاسگزاریم.**

